

Тогава чу гласъ:

„Не бой ми се, Марко, мили сине!“

Разпозна гласа на старата си майчица и по-горко заплака.

А гласа отново се обади:

„Не се бой, синко, Отъ Бога ти имашъ много дарба. Преоблѣчи се, синко! предреши се въ просешки дрехи. Хвърли и върху Шарко просешка руба и иди утре сутринъ край Солунъ при бѣлата чешма. Всѣка сутринъ тамъ отива жълтия езичникъ да си мие нозетѣ и на гладно сърце да пие вода. За това е юнакъ надъ юнацитѣ. Тайна сила има тая вода“.

Марко повдигна глава, попита:

„Ти ли ми говоришъ, майчице“?

Гласа се обади:

„Азъ, синко. Промѣни се, предреши се съ просешка руба. И коня си предреши, и иди. Жълтия езичникъ ще дойде. Извади си сабята и го убий. Но кога дигнешъ да ударишъ, не удрай въ сърцето — камено сърце има той, ами отсѣчи го презъ нозетѣ, отъ колѣнетѣ надолу и бѣгай, колко можешъ“.

Скочи веднага Крали Марко, възседна коня си и препусна къмъ Солунъ. Кога се сипваше зората, бѣше при бѣлата чешма. А тамъ стои жълтия езичникъ, мие си нозетѣ и пие отъ водата. Марко се приближи до него, защото се бѣше предрешилъ въ просешки дрехи и не се страхуваше, че ще го познае нѣкой.

Жълтия езичникъ го поздрави:

— Богъ да ти помага, просеко!

— Далъ ти Богъ добро! отговори Марко и слѣзе отъ коня.

Жълтия езичникъ се изправи и помоли:

— Я ми прихвани коня, просеко, да го възседна.